

Скоротеча изла-
зи у Седмицы 2.
путь, Четверт:
и Неделью: :
цена му в како
за овдашнѣ та-
ко и за странне
Предчисленике
за поль године
4 фр. у Сребру.

Предчисление и
друга упутство-
ванія пріма
Учредничество
у Пешти на Ро-
зенъ - Плацу
Nro 285. и сва-
ко Цесаро Кра-
Поште Чинов-
ничество.

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКІЙ

СКОРОТЕЧА.

(Союзієг.)

ПЕШТА.

Неделя

21. Новембра. 1843.

Год. III.

МАТЕРНІЙ СЗИКЪ.

(Слоб. прев. съ Нѣи.)

Подунавка.

Лѣнишь твой ми гласакъ звони, нег' славуя пѣснице,
Лѣнишь него родительма првый говоръ дѣчице,
О вазиче, сладка пѣсмо, што т' до гроба пѣва свакъ,
Твой се сладкій одзинъ даже у надгробный свѣтлый
зракъ!“

Тебе цѣнитъ, тебе любишъ, теб' ыу бранитъ навѣкъ и,
Златны санакъ изгуби'ыу, завѣктъ старый, добра сва,
Само теб' ыу чуватъ милый, неѣу т' дати нишошто,
Ии за свѣтлу цара круну, ии за благо свѣта сво.

Ты ии прати, друже милый, навѣкъ стазе живота,
Твой гди гласакъ зазвони ми, цвѣта мая дивота;
Гди теб' не'ма, вене ружа, блѣди ведрогъ ютра зракъ
И покрива у прсина сладко чувство ноћи мракъ.“

Так' у нашемъ отечству громко вели гордъ Мађаръ,
Тако Славенъ грми, єзикъ да-й найвишій неба дарь.
Изъ сна дугогъ дигоше се оба лѣна племена
На бой ватренъ, латише се штита, мача пламена.

О, да лѣна позоришка, гди юнацы првый путь
Зборъ себе се оружаю, своюй срећи крче путь! —
Осѣхайте цѣну вашу! И у борби ако та
Съ вами буде, вашъ у союзъ ступи' ѿ сила Божіја.

У Бѣограду.

Ђорђе Малетићъ.

МЫСЛИ О СЛАВЕНСКОМЪ ПѢВАНЮ.

(одъ Лудвіка Ріттера отъ Ріттерберга).

(продуженіе.)

НАРОДНЕ ПЕСМЕ.

Редко је наћи кои предѣль, где се два Славянска Народа граниче, да не бы штогдъ одъ Народны мелодія, кое се више руміческой характерістіки поредъ живећегъ племена, него својој придржавају, докъ је ова онди, где је найпре постала, већъ отдавно може быти заборављена и изменѣна. Ако је напротивъ коя мелодіја кодъ два (единъ поредъ другогъ живећи) Народа једнако распространета, (Народнѣи) тексту сасвимъ сходна, и чисто народна, то можемо такове у некомъ мыслу као общность стародревности, (т. ј. Славянске) сматрати. Да бы то исто и примѣромъ потврдіо, ево наводимъ мелодіју једне Польске Народнѣи песме: „Stała nam sie nowina, Pani Pana zabila“ коя је (т. ј. мелодіја) одъ Словачке песме „Сиернѣ осі, ројд'те спат“ узета, и такъ је Румусу Польскогъ текста противна и више је у духу Словачкихъ Польски гласоизвјања. Напротивъ је гласоизвјање Польске при пију вина веселе песме: „Pije Kuba“ кадъ се изостави додатъ коњацъ, гласоизвјању Ческе песме „Ja tam kopě“ верло складно и једнако; али овай начинъ певаня има тако простъ и своеобщитији Славянскій характеръ, и слаже се у обоимъ језицима тако изрядно, да се чисто не бы смели посумњати, стару Народну мелодіју у нѣму потражити, коя је докјо већъ сто путаји свой текстъ променула. Верло бы интерес-

сатно было како у овымъ, тако и у другимъ некимъ отношеніяма, кадъ бы Скупигельнъ Народны песама, у колико є могуће, назначили, у коима предѣламиа јдне, или друге певају се.

Са вишенаведенимъ обстоятелствама сужесе ова мысао, да су заиста и Народна ова певаніа вообщите непрестано трајна преиначена и возобновленія претерпила, равно као и језици чега ради су многа стара гласозванія водъ вији изчезнула; но зато опетъ є у некимъ песамама мелодіја верло стара, макаръ да є текстъ и изменѣња. Исто тако показује поредъ једногъ общегъ првобитногъ произохђења, равнимъ начиномъ и у Народнымъ песама следећа промена чрезъ уливъ и на разна племена Славянска.

Уливъ страни не Славјалски Народа и нјовы мелодіја на Славјанске держимъ и зато одъ мале важности; ћрь съ јдне стране пе сме у невразумителномъ комъ јзыку и у туђемъ духу већи саже по себи сведоче, да ни су толико на Славјане дјействіја имале; друго пакъ што су између ныи и странница свагда часъ неко отуђиванъ, часъ непрігательске распре свакомъ ближе приближавање предупређаваје.

Особито три многостручне и познате Народа Славјанскогъ Рујме показую намъ се у неизбройнимъ Славјанскимъ песамама таки при первомъ погледу, коихъ богатство у певаню намъ очевидно показује, како су яко и јзыци и мысао Народа за музiku способни.

(продуженіе слѣдуе.)

РУССКО СВЕТКОВАНЬ БОЖИЋА

(продуженіе.)

Домъ кои се за светкованъ Божића избирао, морао је свагда богатъ и имућанъ быти, „где се добро живило.“ Јошти много пре Божића посещавала је Домаћица таковогъ имућногъ дома свое прјатељ и познате; те је свако поименце, и старо и младо са свакимъ почењавањемъ на Божића позывала. Другиј, трећиј данъ после ње опетъ

ишле су Доилѣ, те су по Домаћичкимъ налозима, ову или ону дѣвицу на Божић сазвала. Кадъ је овакова Доилја у који домъ дошла, то су је съ великомъ радостију, и са свакимъ почењавањемъ предусрели; и докъ се она по налогу свое Госпође свима кланяла (понаряду раздавала поклони), и докъ је свакогъ поименце на Божић позвала; — дотле се Домаћица већи побринула и преправила, чимъ ће ју угостити. И тако умилне и добре ове Доилѣ при чаши једной и другој вији изказивале су све: тко је на Божић звати, и кога ни су хтели; какве девойке и за какве момке одређују се. — Самој Домаћици принадлежало је право, ако јој је воля била, ову или ону дѣвицу коме момку опредѣлiti и одредити, али је свагда при овомъ дѣлу и она у призреніје узимала обсјагајства породица млады овы людји. Избраний пако младић свагда се са именомъ дѣвицомъ, коју су за њига избрали и отредили, више менати могао, него и који другиј; али ктому морао је и да се брине, да ју на оваковомъ светкованју весели, забави, и да јој све по воли учини. Међу Званицама морали су такођер и нјови сродници быти: и ако су који отъ нии неоженјени были, то су се за ове понајлепше девойке избраје и сазивале. Што се тыцало овы, то оне ни су се башъ затезале; али што се тыцало момака, коме је сирћијаја именјана и отрећена, о томе је мало појежко било докучити: зато се морало мало и лукавства употребити; т. ј. Радо — и прјатељски разговарајуће Домаћица отводила је Доилју у килѣрацъ (Spreisenkammer) или у друго кое место, где су се потайно, да ји нико не чује, могле поразговарати, и тамо Домаћица је отъ Доилѣ по гдикој овакову тајност искушавала, и за сваку је са вкуснимъ Украјинскимъ воћемъ обдаривала. Међутимъ су и дѣвице любопытствовале и трудиле се, да и оне докуче, коме је момку која девойка именјана. Зато су оне потайно изъ куће своимъ прјатељима шиљале старице (бабушке) да пытају, съ киме ће на светкованъ Божића доћи, како ћеду се обући, и т. д. Ова поживана и спроведија трајала су до Туџинъ — на и то до вечерњији звјезды (до звјезды) предъ

бадный данъ; єрбо на овай данъ све є морадо по обычаю ныовомъ готово быти.

Найпосле осване имъ и самъ „Божи Іѣ“ (Великій Данъ), на кону сви Православни после тако дугогъ поста опетъ месо починали ести, и то тако уютру рано, да є погдико Старчињ до полдне већь неколико часова отспавао био. Но текъ што су се ови избудили били, то су имъ онда приступали сынови са своимъ Госпама, те су ѹй лено молили, да бы имъ дозволили, да они свое таставе и пунице походити, а снае опеть као своимъ родительима отићи, и пристойно имъ почествованіе отдать смѣду. При отлазку заповедиле су Домаћице младымъ Госпама, да се извѣсте, какви су гди момци позвани; єрбо су се о томе Руске Матроне найвећма старале. Овакова супостѣщенія трајала до предъ само вече, и управо представљала су єданъ начинъ, којмъ се испитивало и искушавала, шта се има отъ светкованія очекивати.

(продуженіе слѣдуе)

ПЕРВА ЛЮБОВЬ КАРЛА V.

Историческа Новелла.

(продуженіе.)

— Это столице, красно мое дѣте, рекне Јованки Царъ, пакъ сѣди, и приповѣдиши, шта се съ тобомъ догодило.

— Ваше Величество!

— Шта, заръ ты мене знашь?

— Я живимъ овде у овомъ двору.

— Я те юшти досадъ ни самъ видіо; а ево већь десегъ дана, откако се я овде налазимъ.

— Што се тога тыче; то се лагко може Ваше Величество кодъ мое тетке, Грофице Лалайнгъ потужити, пришапне Цару смѣшихисе Клаудій на уво.

— Де ты говорливче, малко јзыкъ за зубе, отговори Карла Клаудію, да єсть твомъ гатањемъ неуплашишъ; пакъ опетъ далъ са умилнимъ гласомъ запыта дѣвицу; А шта си ты сведе?

— Я самъ овде кодъ милостиве Госпо же отъ Лалайнгъ у служби, а ктому юшти и нѣзина самъ дружбена пріательница, отговори дѣвица, и при овымъ речма обори очи къ земљи: єръ садъ наеданпутъ осѣти у себи нѣко сердца волнованіе, да сирѣчъ не чини добро, ако она и дуже у красный и обаятельный Царевъ обликъ узгледа.

— И Грофица се тако за мене стара, као друга мати.

— Ты си дакле једно сиротче?

— Есть, Ваше Величество, на служби; я принадлежимъ оскудной, али пошгений единъ изъ Ауденарда фамилии.

— Како се ты зовешъ?

— Јованка Ванъ Генестъ.

— Я се особито радуемъ, што самъ ти ма у чему послужити мogaо. рекне Карль Јованки, и то не, као Царъ, него као єданъ учтивый и младый мужъ: єрбо га є цѣо нѣнь тѣлесный строй, а найвише умилний нѣнь говоръ яко плѣніо био. И ово изрекши онъ, узме ю за нѣну нѣжну и бѣлу руку, коју она неусудисе натрагъ отети. Но, умирисе већь душио; и зашто тако деркнешъ?

— Я самъ се Ваше Величество одѣхъ уплашила была, отговори му Јованка, и умилно се осмѣне. — Мене є данась Ваше Величество изъ руку два она гонителя избавило, за кое ћу, докле годъ узживимъ благодарна остати.

— Заиста бы се онда, красна Јованко, проговори юй Карль на ово са любвездостойнымъ изразомъ, пожелило, да се за благодарность изъ тако красны уста, као што су твоя, добывену, иста услуга учини.

— То є права истина; промолви тихо Клаудіи, кадъ є видіо, да є младый Кнізъ яко очи свое ужижio, ако Ваше Величество юшти и далъ тако са Јованкомъ Ванъ Генестъ узпоступа, да є она текъ изъ бурне буице у тихороминију киницу побѣгла.

— Већь су она два Господина отишли, тако и я бы желила, да идемъ, по маломъ молчанию проговори Јованка.

— О не, я те тако берзо не пунитауъ.

Та юшти ми ви си ни приповѣдила, како се додило, да су се она два безобразника усудили тебе гонити.

— Више су ныи Благородне Господе отъ Дружтва Вашегъ Величества заостали данасъ у Трапезаріи, гдј повише флаша віна изъ празднувши яко главе свое поугрѣю; и шта више, као што самъ отъ мимо пролазѣнѣа Пизничара чула приповѣдати, да многи отъ ныи и подъ зсталомъ леже... Я дакле садъ мало пре, будући ми є време было, изъ собе милостиве Госпоже изишавши поћемъ по редъ Трапезаріе, куда ми є путь био, у мою собу; ал' у исѣй махъ и ныи двоица изъ ныове собе изиђу и управ' на мене натратаю. пакъ заопѣцакъ ме съ нынѣмъ дичнимъ — или болѣ рећи незгратнимъ речма забавляти: но я кадъ примѣтимъ, да су они тако віномъ обтерешени, да єдва на ногама стояху; хитро се отъ ныи къ бѣгству обратимъ, и то управо овамо ево побѣгнемъ. Дали пако што се додило, то и Ваше Величество зна.

— Господине Клаудіе, узмите ту свetu и посвѣтлите намъ; ћръ я желићь ову дѣвицу сасвимъ на безбѣдно мѣсто отвести.

Ово јекши Царъ пустисе сестри хитрогъ и искуненогъ Рукодѣлца Балдуина Ванъ Генста, исподъ руке узети, и тако одма ю самъ собомъ отведе Графици отъ Лалаингъ.

Кадъ се они отъ Графице опетъ у Цареву собу поврате, рекне Клаудіи Велможи своме:

— Безъ сваке сумње я бы се усудио мыслити, да се Ваше Величество у Служавку мое тетке, Графице отъ Лалаингъ, залюбило.

— Али она и есть любве найдостойнія една душа! На мою честь, Клаудіе, я юшти у момъ животу красніи и нѣжніи обликъ ни самъ видио. Дали си и ты умилный нѣнъ погледъ, дивный и виткій нѣнъ стасъ, и онай лагкій нѣнъ ходъ примѣтіо?

— Я самъ све то Вашемъ Величеству на промотреніе оставио, као ето што и чуемъ,

да Ваше Величество нє ни найманъ очи свое штедило.

— Заръ нє то права штета, да таково красно једно створенѣ у тамнѣ сакривности живи?

— Та вальда не бы было, по моме мнѣнију, башъ сасвимъ тако тежко, да се то створенѣ изъ те тамнѣ сакривности избави. Више су већь Пастырки Дамама постѣле.

— Ты Клаудіе, све саме гаталице, кое невреде ни потуре, говоришъ, и я се боимъ, да грѣшникъ неумрешъ безъ покаянїј... Али море, знаш' ли ты, да и ћна рука бѣлиномъ својомъ чисто человека обчинява?

— И да свѣтлый драгій каменъ на тако нѣжнѣмъ и бѣлѣмъ нѣнѣмъ перстима не бы башъ рђаво стояо?

— Пакъ ёси ли юшти, са ентузијазмическимъ удивленіемъ, као и свакій младъ човекъ, продужи Царъ; пакъ ёси ли юшти велими кое власи красніе отъ нѣнъ видио. — На мою честь, тако су меке, као найболя свила.

— О како бы јї скupoцѣнныи бисеръ юшти преизрядно подичио.

— Заръ ни си видио, какву дичну виткость нѣногъ стаса она вунена хальина, које с на себи имала, покрываše?

— Башъ и я хтѣдо Вашемъ Величеству примѣчаніе учинити, да бы исту виткость юшти хальина одъ атласа са златомъ изvezенимъ преслукомъ много красніе подичила.

— То є истина; али я бы се смео обкладити Клаудіе, да Јованка свое просто и скромно одѣло не бы хтѣла са богатымъ украшенијемъ промѣнити.

— Хм', хм'! промолви Клаудій шальиво осмѣшиваоћисе; очевидно се види, да є Ваше Величество у той струки юшти искусно... Но већь є доста прошло ноћи, и време є, да я идемъ, придода юшти. и съ овымъ прекине свое沃尔но свой разговоръ.

— Ты данасъ нешто хйтишъ, рекне му Царъ.

— Нека ми опрости Ваше Величество, ћръ я знамъ узорокъ. — — —

— Доста, доста, Клаудіе, само иди; я већь видимъ, да ніе могућно предъ тобомъ штогодъ затаити.

— Они се са љубави раставе, и свакій у својој соби предасе сну, да јошти заоставшу часту ноћи у тихости отпочине; но ово са мо Клаудіју сретно за рукомъ изыђе. Царъ је напротивъ цѣлу ноћь неспокойно провео. Премда онъ чисто самъ себи нећерование; али му је ипакъ сердце са стреломъ любови згођено было. Красне и дивне черте Јованкине непрестано му се предъ очи представљаху. Садъ первый путъ осети онъ жељно оно природно втечење страсти и любовногъ плајтена, кое видѣніемъ тѣлесногъ строя и чувенїемъ речіј женске једне особе на човека у младости нѣговој дѣјствује. У овомъ дакле, по отшествију Клаудіја за неколико магновеніја, грозничавомъ и мозакъ заверћемъ посертаню волнујоћисе, найпослѣ призна, да је Јованка једна красна и млада дѣвица, која је у нѣговомъ сердцу изненада како је смотріо, природно нѣжно чувство и силу любови спрама красногъ пола, возбудила.

(продуженіе слѣдује.)

ПОТАЙНЫЙ ТЕРГОВАЦЪ.

Генералъ — Директоръ својо Харміціја у Французской Господинъ отъ Крікъ морао је за явна обстоятелства, а и засвоя собственна дѣла, једно путешествије у Швайцерску учинити; гдј дошавши чуе онъ, да ондашни Саджіе и прочи Терговци съ великомъ острогујемъ хесපапе свое потайно и крадомъ за неплатити харміціју преко границе у Французску шилју. Господинъ Генералъ — Директоръ за увѣрити больма себе о той ствари, оде самъ у Генфъ, и дође къ найзнатенијему Терговцу, гдј онъ за четрдесетъ хіљада Франка различити сатова, и други драгоценни вешти покупује; съ тымъ обаче договоромъ, да се нѣму те драгоценни вешти, безда онъ харміціју у Французской плати пошлију. За испунити жељо вашу, то морамъ десегъ процента више рачунити, отговори Терговачъ; но онда ћеду сатови съ прочимъ

драгоценнимъ вештима у једно време съ вами у Паризъ стигнути. — И самъ готовъ тій десетъ процента платити, рекне Директоръ „ал“ какву сигурностъ я одъ Васъ имати могу? — Н јбому је света, вели му овай, Вы ћете онда топервъ новце, кадъ драгоценни ствари у руке добыете, једномъ отъ мои ондашни Корешондент, кадъ Вамъ Ассінацију мою и каже, положити. Я молимъ за име Ваше и за атресь Вашъ. Отъ Крікъ, Генерал — Директоръ својо Французски харміціја (Hotel des Douanes) у Паризу. Садъ је добро Господине. Вы ћете сандучићъ са сатовома невредимо, како у домъ Вашъ ступите, наћи.

То ће се показати, мыслјо је Господинъ Крікъ у себи, видит' ћемо, можели једанъ Швайцерскій Саджіј једногъ Генерал — Директора својо харміціја прехитрити. Ни једногъ дакле магновеніја неоклевајући, разшиље Г. Крікъ на све харміціје по граница заповести, да се нико живый безъ найопштреја испытываня и фізитыраня непропусти, и сугубу стражу свудъ да поставе; а онъ затымъ таки на путъ пође. Кадъ дође на границу, препоручи онъ повторително свимъ Чиновникомъ, да бы строго вниманіе употребили; а ономе кои бы сандучићъ са сатовома пронашао, и задержао, 100 лујдера поклонити обећа.

Господинъ отъ Крікъ по срећномъ путovanju стигне кући својој; и како изъ кола иекочи, запыта Портійера (вратара), ели штогодъ на нѣга дошло. Овай му неколико писама преда. Онъ у свою собу оде, да се преобуче, и био је твердо увѣренъ, да су Чиновници нѣгови драгоценни вешти већь десадъ пронашли: но текъ што је онъ у спаваћу свою съ бу ступио, первый предметъ, којегъ је онъ ту опазио, био је једанъ верло лепо испослованъ сандучићъ съ надписомъ, „на Господина отъ Кріка, Генерал — Директора својо Французски харміціја (Hotel des Douanes), у Паризу. — Онъ се веома зачуди, узме кључићъ, кога је ту нашао, отвори сандучићъ, и нађе све оне драгоценне ствари, кое је онъ у Генфу купио, съ кон-

томъ з єдно отъ четрдесетъ и четири хіляде
франка.

На сданнутъ ѿ єданъ високъ и кру-
пнъ човекъ у собу, кон у Швайцерскомъ
діалекту нѣму проговори: Я имамъ честь ме-
не кодъ Васъ привиги, Господине, и да отъ
Васъ у име Госп. М.... изъ Генф, четрдесетъ
и чтири хіляде Франка за драгоценные вещи
Вама послате пріймъ. Стваръ се у поред-
ку находи, отговои Господинъ Крікъ; ѿчи-
те у другу собу, и тамо ѿете одма новце
пріймти: но пређе ми, молимъ Васъ кажи-
те, каква є то преисподня уля, кои є знаю-
съ толикомъ хитростю хармію обманути?
Я само име нѣгово захтевамъ знати. Онъ се
Господинъ отъ Крікъ именує, кои є Гене-
рал - Діректоръ свію хармію у Француз-
ской, быво в отговоръ: Овай сандучињу пу-
товао є съ ныиме у нѣговы собственны коли,
и нѣгови служителы чували су га, и бригу
о нѣму носили, како годъ и за проче нѣгове
ствари.

С. М.

СМЪСИЦЕ.

Варошъ „Кове“ у Ірландії мало што ніе бомбар-
дирована была. — Капетанъ „Бірслемъ“, кои є у тамош-
нѣмъ пристаништу лежењу брігантину (Brig) отъ 10 то-
нова (grobes Caliber) Лінкъ зовому командирао, на-
прасно изда заповесть, да се лађа за бой готова опре-
ми; кое кадъ буде, заповеди онъ да се на варошъ пу-
ца. Оффіційри на ово се упренасте, незнаюћи узрокъ
тако нечаянне борбе, стану се згледати; напоследку
замоле Капетана, да имъ узрокъ тога каже. Но како
се удиве, кадъ примѣте, да є Капетанъ фаліо памењу.

— Парізски Листови пишу, да є Краль Лудвікъ
Філіппъ, кои є 6. Октомвриа ове године свою седам-
десету годину павершио, первый изъ нѣгове фаміліи,
кои є тако дубоку старость доживіо.

ШКОЛСКЕ ВѢСТИ.

Отъ стране Верховногъ Народны наши Школа
Надзирателства даесе съ овымъ како дѣтонаставницы-
ма тако и овогодишниимъ совершенными. Предуготовни-
цима на знанѣ, да є у Славоніско — Сремскомъ Окру-
жю Маркушичка, єдна отъ болни близу Вінкова-
ца находитасе Учительска Штація, упразднѣна: зато,
кои ю желе получить, нека што скоріе, са своимъ
Прошеніма, и къ ныима приложениими нужднымъ Сви-
дѣтелствама Вышемъ своме Надлежателству притећи
похійтѣ.

ВѢСТИ.

(Пешта.) Отъ 21. Новем. до 1. Декем. п. р. про-
шло в овуда Дунавомъ за горній предѣль са различ-
номъ раономъ 110 лађи; између коихъ было в 42 л.
жита са 166364; 7 л. наполице са 10800; 14 л. ражи
са 33309; 9 л. ечма са 17400; 31 л. зоби, са 176600;
2 л. репице са 4005 вагана; 400 меров. кукуруза; 100
мерова прое. Кромѣ тога 3000. центи суви шмыва;
12600; центи шиширица, и 7000 центи Олаја.

(Пешта.) Свинско месо продавало се на данашній піацы са сланиномъ 18-20 кр. безъ сланине 16 кр.
фун.; кобасица 18 кр. масти 30 кр. фун. Цента сланине 33
до 36 фр. Рибе се ове године са стране овамо мало до-
носин, овдашины пакъ Рыбари фунту живе штуке прода-
вали су данась 15 и 18 и 20 кр. Сомове 24 до 30 кр.;
Шаранс 18 и 24 кр. жертва се риба поредъ Дунава про-
давала 8 и 10 и 12 кр. фунта.

ПОГРѢШКА.

Будимска Лутрія у числу 79. погрешное печатана
была, коя овако гласи № 70 80 90 24 5

ТЕЧЕНІЕ НОВАЦА НА БЕЧКОЙ БЕРЗИ.

28. Ноем. р. 1843.	у Сребру.
Металъ.	а 5 % 110 ² / ₄
"	а 4 % 100
"	а 3 % 76 ¹ / ₄
Златъ одъ 1839.	" 292 ¹ / ₂
" , 1834.	" 742
Банкакіе Комадъ.	" 1674
Естерхазинъ Лозъ	" 56
Царски дукати.	" 103 ¹ / ₄

Цена ране 1. Декем. п. р. на Пешти.
піаци. меровъ, грош. б. вр.

	найб.	сред.	лон.
Жито.	125	115	108
Наполица	88	80	70
Ражъ.	68	65	60
Счамъ.	54	50	46
Зобъ.	52	50	46
Кукурузъ.	52	48	45
Проя.	—	—	—
Жута каша	—	—	—

Станъ Дунава у Пешти.

30. Ноем. п. р. 6". 7". 6".

1. Декем. " , 6". 4". 3".

Цена у сребру познатій сировы производа на
овомъ Пештанскомъ Леополди вашару.

СТИПСЕ;	ПОТАШЕ, као:						цнт.	фор.	кр.	до.	фор	кр
	1 цт.	фор.	кр.	до.	фор.	кр.						
беле.	,	7	—	"	—	—						
РАКІЕ, као:	1 ак.											
отъ 20 степеній, —												
Житарице.	„	5	—	„	6	30					14	—
Комовице.	„	6	—	„	6	24					9	30
Шльновице; и то Ба- натске.	„	8	—	„	13	—					26	—
Шльновице Сремске а препечено отъ 30-35 степ.	„	10	—	„	15	—						
ПЕРЯ;	1 цт.											
Неочешляногъ.	„	20	—	„	76	—						
Очешляногъ.	„	30	—	„	160	—					120	—
КОЖА, т. б.	1 паръ											
Телени.	„	2	—	„	4	24						
Овчій.	„	1	24	„	2	6						
Ягнєнім.	—	48	—	—	1	30						
Козін.	—	30	—	—	2	—						
Воловкін.	„	20	—	—	26	—						
Кравін.	„	11	—	—	16	—						
Конекін.	„	4	30	—	5	—						
Ирчин.	„	3	—	—	6	—						
РААНЕ, као:	1 П. мер.											
Чистогъ жита.	„	1	30	—	1	45						
Наполице.	—	54	—	—							18	24
Ражи.	—	54	—	1	6	—						
Чима.	—	40	—	—	52	—						
Зоби.	—	32	—	—	36	—						
Кукуруза.	—	1	—	—	1	4						
КОНОПЛЪ.	1 цт.											
Апат: ограбене. . .	„	16	—	—	32	—						
„ неограб.	„	7	42	—	8	30						
Бачке.	„	5	—	—	5	30						
МЕДА.												
Банатскогъ.												
Исцећ белогъ.	„	19	—	—	20	—						
Жутогъ.	„	15	—	—	17	—						
Таиниегъ.	„	12	—	—	15	—						
Розенаускогъ.	„	19	—	—	20	—						
РОГОВА, као:	100 ком.											
Воловски.	„	23	—	—	28	—						
Кравін.	„	8	—	—	12	—						
Кымма.	1 цт	12	—	—	15	—						
Туткала.	„	18	—	—	19	—						
ЗЕЙТИНА, као:												
отъ питом. семена. . .	„	12	30	—	13	—						
„ рафин.	„	14	—	—	14	30						
„ ѿана.	„	16	—	—	17	—						
Паприка.	„	32	—	—	—	—						
ПОТАШЕ, као:												
Іллурске.					„	42	—					
Унгарске беле.					„	40	30	—	—	14	—	—
Плаве лоше.					„	9	—			9	—	30
Сафлора.					„	20	—			26	—	—
ВУНЕ, као Овчіе.												
первострижене												
Верло танке.					„	98	—	—	—	105	—	—
Танке.					„	68	—	—	—	85	—	—
Срдић.					„	40	—	—	—	64	—	—
Лоше.					„	32	—	—	—	38	—	—
Другострижене												
Зимске танке.					„	54	—	—	—	60	—	—
„ Средић.					„	42	—	—	—	50	—	—
„ Лоше.					„	32	—	—	—	40	—	—
Лѣтне танке.					„	55	—	—	—	63	—	—
„ Средић.					„	42	—	—	—	50	—	—
„ Лоше.					„	32	—	—	—	40	—	—
Лигнѣћие.					„	40	—	—	—	120	—	—
МАСТИ као:												
Свинске.					„	17	—	—	—	18	—	24
Масла.					„	30	—	—	—	36	—	—
ДУВАНА као:												
Дебреерскогъ 1. Сорте					„	17	—	—	—	20	—	—
„ 2 с.					„	40	—	—	—	13	—	—
„ 3 с.					„	7	—	—	—	9	—	—
Дебрецінскогъ 1. с.					„	8	—	—	—	9	—	—
Печуйскогъ 1. с.					„	9	—	—	—	40	—	—
„ 3. с.					„	4	—	—	—	6	—	—
Сегединскогъ 1. с.					„	16	—	—	—	20	—	—
„ 2. с.					„	9	—	—	—	12	—	—
„ 3. с.					„	5	—	—	—	7	—	—
Потискогъ.					„	6	—	—	—	13	—	—
ВОСКА, као:												
жут. Розенаускогъ.					„	83	—	—	—	86	—	—
„ Банатскогъ					„	83	—	—	—	86	—	—
ВІНА, као:												
Токайскогъ аусбруха					таль	80	—	—	—	100	—	—
Мінешкогъ „					1 ак.	20	—	—	—	100	—	—
Будим. стар. цер.					„	3	—	—	—	12	—	—
„ бел.					„	3	30	—	—	8	—	—
Планинск. бел и цер.					„	4	—	—	—	15	—	—
стар.												
Другогъ лошієгъ и . .					„	1	30	—	—	2	—	30
бел. и цер.												
ШИШАРИЦА, и то новы:												
Перве пробе кибл.					фну	11	—	—	—	12	—	—
Друге „					„	9	—	—	—	10	—	30
Треће „					„	7	30	—	—	8	—	30
ВІНОГДЬ КАМЕНА, као:												
Белогъ природногъ.					1 цт.	14	—	—	—	16	—	—
Церв.					„	12	—	—	—	14	—	—
СОДЕ, као:												
добре.					„	10	—	—	—	41	—	—
лоше.					„	5	—	—	—	9	—	—
Сувышльива.					„	5	30	—	—	6	—	30

АРЕНДІРАНЪ РЕГАЛНЫ БЕНЕФІЦІЯ.

ВС Отъ стране Славногъ АЕМитрополітскогъ Спаилука „Даля“ съ овымъ даесе на знанѣ, да ће се 11. Декември по Рим. т. г. наново подъ аренду слѣдуюћа Спаниска Притяжанія, као: Рыболови у Боровскомъ и Дальско — Дунавскомъ отдѣленію, у Затоню и Савульи; потомъ и ватанѣ піявица у простору цelogъ Спаилука, найосле и Наша у Рыту „Живва“ зовомомъ, и то почевше отъ 1. Іануаріа 1844. на три. єдне за другомъ слѣдуюће године, издати. — Тако позываюсе сви они, кои бы волю имали предречена Регална Бенефіція подъ аренду узети, да бы се предопоменутогъ дана у Спаниско — Дальской Канцелларіи, у обычне предполдневне часе скучили. Остало обvezателна условія, могуше по-вседневно у Спаниской Канцелларіи видити.

Даль 16. Ноември 1843.

К Н Ъ И Ж Е В Н Е В Ъ С Т И.

(Позивъ на Пренумерацію). —

ВС Долуподписаный препоручуе свою книгу подъ заглавіемъ: „Universalis Schematismus Ecclesiasticus vener. Cleri Orientalis Ecclesiae Graeci n. u. Ritus J. R. Hungariae, Partiumque eidem adnexagut, nec non M. Principatus Transylvaniae et litterarius Scholaris pro anno 184^{1/4} etc.

Будући да є изданіе овогъ дѣла одма, како є изъ Печатнѣ изышло, разграбилосе и распачало: зато я, да бы тражењемъ и искаюћемъ п. Публікуму задоста учиню, принужденъ самъ наново исту мою книгу препечатати; тога ради молимъ, да бы се свакій, за којъ мое дѣло одъ важности и ползе быти може, наново пренумерирао. Пренумератисе може до 15. Іануаріа 1844 год. (којъ?) у свакой Славн. Дічејалной Канцелларіи, у свима Книгопродавницама, или кодъ самогъ долуподписаногъ. — Цена є на 1 фор. и 12 кр. среб. подигнута зато, што ће вине печатаны табака быти.

Будимъ 30. Ноем. р 1843.

Алонеъ Реешъ отъ Левалдъ као Учредникъ и Издаватель вишеказаногъ Свештеничкогъ Алманаха.

ВС Отъ стране Дѣловодительства Пенит. Будимскогъ Скоротече учитивѣйшѣ явлисе Почитаемој Публікуму свакогъ Реда и Чина, да ћемо све оне предмете, кое намъ се, у смотрѣнію разногъ вида продае, ліцитаціе, арендіранія; као и свакій налогъ, буди онъ у какој му драго струци био; такођеръ и Конкурзе у позиванію Суда Мѣничногъ Права о разнымъ ліцитаціама, и овима подобна, коя бы се годъ чрезъ Новине Народу обзнатити и по њему распространити желила, пошло, свагда пріимати, и као што се обычно по другимъ Новинама и повременнымъ Листовима отъ једногъ реда плаћа, и мы у наше Листове у скоје доба встављаюћи печатати дати; съ коимъ твердо ласкамо себи, да ћемо съ овомъ напомъ препорукомъ и извершеніемъ свакой таковой Особи удовлетворити моћи. Кромѣ тога пако учитивѣйшѣ явљамо и то, да ћемо и отъ сваке струке наручбине (Експедиције) пріимати, и такове свагда точно, у колико намъ скоріе можно буде на определено мѣсто отправљати. Као и свио оны Г. Списателя, кои желе, и осимъ Предчисленија, своя Книжевна Дѣла свѣту вручити, у Комміссію ћемо узимати и по возможности препоручиваюћи јї продавати. И ово намъ се све по адресу већъ познатомъ (Rosen Platz № 285.) слати и наручивати може.

Издаватель Димитрій Іовановићъ. — Учредникъ Дишигрій Теодоровићъ
(Rosen - Platz № 285.)